

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanja na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša. Za oznanila plačuje se od četiristopne petiristopne vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnishvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“. Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Einspielerjeva slavnost.

Korotan! Beseda ta vzbuja navadno v vsacega rodoljuba srca tužne, nepovoljne občutke, kajti vesti, izza Karavank nam prihajajoče, vedó le pripovedovati o zatiranji in pritiskani naših koroških bratov in o šopirjenji oholih naših nasprotnikov. Včerajšnji dan pa je koroških Slovencev zgodovini dodal jako vesel listič, včerajšnji dan je pokazal, da koroški Slovenci ne spijó več spanja mrtvega, temveč da so probujeni in okolu svojega izbornega voditelja zbrani na braniku za svoje pravice. Včerajšnji dan vzbudil nam je sladko zavest, da Korotan nikakor ni izgubljen, temveč da je živ in vedno krepkejši ud na našem narodnem telesu.

Slavnost Einspielerjeva v Svečah vršila se je kljub neugodnemu vremenu tako sijajno, v tako širnih dimenzijah, da bi boljše v tako mali vasici, kakor so Sveče, niti na Kranjskem prirediti ne mogli; narod pa je, proslavljajoč Einspielerjeve zasluge, pokazal toliko zavednost, prihitel je iz tako oddaljenih krajev, kakor iz Žabnice, Št. Lenarta, Dolenjega Dravberga, Tinj, Gospe svete, Borovelj, Velikovca, od Jezera, iz Železne kaple in od drugod, da je ne le vsaka slovenska župnija, ampak skoro vsaka vas bila zastopana. Ves slovenski Korotan imel je v ta dan svoj narodni praznik, povsod bil je govor le o tej slavnosti.

Jubilant, monsignore Einspieler, dobil je toliko čestitk, toliko znakov visokega spoštovanja in iskrene udanosti, da mu je včerajšnja slavnost bila zadoščenje za marsikatero britke ure, ki jih je prebil v boji za narodne pravice. V petek poklonila sta se mu predsednik in podpredsednik slavnostnega odbora ter mu izročila srebrni, bogato pozlačen, 980 gramov težek kelih, na katerem so emaljirane podobe sv. Cirila in Metoda, sv. Mohorja in Fortunata in sv. Andreja in pa krasne, srebrom okovane mašne bukve, darilo nekaterih duhovnikov Ljubljanske škofije. Jeden dan pred slavnostjo, ko se je Einspieler v Sveče vozil, bil je po vseh vaseh ob cesti slovesen vsprejem, povsod stale so belo oblečene deklice, povsod mej gromom topičev pozdravljali so ga občinski zastopi in to pritenši že v Kamnu, jedva pol ure od ozidja Celovškega.

Vozeč se v soboto zvečer proti Celovci, videli smo kresove, zažgane po vrhuncih okolu Rožne do-

line, posebno lep je bil kres na visokem Macnu nad Borovljami. Slavnostni odbor je sicer želel, da bi se kresovi še le v nedeljo zažigali, a ljudje so odgovarjali: „V nedeljo je nemogoče, vse, celo pastirji pojdejo v Sveče.“

V soboto zvečer došel je glavni del gostov iz Hrvatske, Kranjske, Štajerske in Primorske v Celovec, kjer so se sešli v prostornem in lepem salonu pri Sandwirthu. Bilo jih je do 130 in rečeni prostori so prvokrat čuli slovenske glasove v tolikem številu in krasno petje pevcev Ljubljanskih. Prisotnim Celovčanom nenavadni ta prizor ni posebno ugajal, marsikatega je tudi zbodel pozdrav „Dobro došli v Celovci na slovenskih tleh!“ in ko se je glasno objavilo, da knez škof dr. Kahn, vse duhovne, ki so prišli na zlato mašo in bodo v ponedeljek še v Celovci, vabi na obed, je marsikateri Celovečan posegnil po svojem pokrivalu in odšel.

Včeraj zjutraj točno ob 1/4 6. uri odpeljali smo se iz Celovca. Bilo nas je 30 kočij in še nekaj družih voz. Vreme ni bilo posebno prijazno. Po noči je deževalo, zjutraj malo pršelo, potem ponehalo in upali smo, da bode previselo. Res nas do Sveč dež ni veliko nadlegoval in ob pokanji topičev in vožnji skozi okrašene vasi po Rožni dolini smo tudi neljubo to roso radovoljno prenašali, zlasti ko smo dospeli v lepo in bogato z zastavami, smrekami mlaji in napisi okrašeno Bistrico, kmalu potem pa v Sveče, rojstni kraj Einspielerjev.

Sveče je mala vas v vznožji Kočne, broječa 63 hiš, ki pa vse ne stoje združena. Glavna gruča je okolu farovža in cerkve. Slednji dve stajbi kakor tudi vse hiše bile so v zastavah in zelenji, slavoloki z raznimi napisi pozdravljali so prišlece in klicali „Slavo zlatomašniku!“ Lepa rojstna hiša Einspielerjeva bila je v praznični obleki in na lepih napisih čitale so se mej drugim besede: „Slava voditelju in očetu koroških Slovencev.“

Pred glavnim slavolokom pričakovala nas je domača požarna bramba z lepo zastavo in godbo in velika množica ljudi, s katero smo potem vkupe šli pred farovž. Ondu vsprejel nas je zlatomašnik g. Einspieler, zahvaljujoč se za naš pohod in izražujoč radost, da mu je bilo dano ućakati ta dan, ko je od vseh družih ljudi, ki so bili pri njegovih prvi maši, samo še jedna družica živa. Potem so

se predstavljali posamični gospodje, čestitajoč slavljenču, ki je za vsacega imel par umestnih besed in pokazal se izredno čilega in svežega. Mej zajutrekom pridružili so se nekateri gospodje iz Ljubljane, ki so bili toli hrabri, da so kljub slabemu vremenu, ubrali pot čez visoko Kočno (bilo jih je vseh vkupe 15), kmalu potem pa je svečani sprevod iz cerkve na prostor, kjer je imela služiti se maša pod milim nebom. Na čelu spreveda korakala je godba, za njo požarna bramba iz Sveč z zastavo in požarna bramba Šentjakobska, potem 92 belo oblečenih deklic, za temi pa pod baldahinom zlatomašnik s duhovnim spremstvom, naposled pa nebrojna množica.

Ob 1/4 10. uro bila je slavnostna propoved, katero je govoril g. o. Oto Einspieler ter v skoro jedno uro trajajočem govoru, naslanjajoč se na besede evangelija: „Blagor očém, ki so videle, kar mi vidimo!“ razlagal izredni pomen tega dneva. Po propovedi bila je zlata sv. maša, katero je jubilent s krepkim glasom pel, in pri kateri mu je streglo pet sorodnikov duhovnikov. Pevci Ljubljanski so kaj izvrstno peli, grom topičev pa je naznanjal glavne dele maše.

Po zahvalni pesni in po blagoslovu bil je na vrsti slavnostni govor. A zdaj nam je nemilo nebo, ki je že poprej malo rosilo, poslalo grozen dež, pravo ploho, ki je trdovratno vztrajala do pozne noći in bila toli izdatna, da smo popoludne že do gležna po vodi in blatu hodili. Navzlic tej elementarni neugodi pa je stopil g. pl. Kleinmayer, veleposelnik na Brnci, na óder, okolu ódra pa se je v širokem kolobarji nastavilo več tisoč broječe občinstvo s svojimi brezštevilnimi in mnogobrojnimi dežniki. Bil je to prizor nekoliko manjši, sicer pa popolnem sličen, kakor na Vižmarskem taboru.

V gosp. pl. Kleinmayerji spoznali smo izvrstno govorniško moć, ki ima poleg simpatične vnanjosti, jako krepek in zvonk glas, ter umeje naućušiti poslušalce. Njegov jako dobro sestavljeni govor, v katerem je proslavljal zlatomašnika in njegove neprecenljive zasluge za narod, vzbujal je vedno nove tisoćere živioklice in bode poslušalcem globoko ostal v spominu.

Ko je bil slavnostni govor končan, hiteli smo v silnem dežju na g. Žalnika (Šavnika) posestvo, kjer je bil v velikem zidanem kozolci prirejen banket.

LISTEK.

ANDREJU EINSPIELERJU

o zlati maši

dné 21. avgusta 1887. leta.

Pod jésen gre! A čas nobén
Ni kmetu ljubši kot jésén.
Pomlad je čas cvetú in nád,
A čas skrbí in dela tudi,
Poleti mož potán se trudi;
A jésen dá mu hlad in sad,
Za strah in skrb in trud obilo
Mu vrt in pólje dá plaćilo.
Enako v žitji! Kdor se v cvetji
In žitja svojega poletji
Ne plaši truda in skrbí
Pač srećen je v jéseni dní,
Vesel se v prejšnje dni ozira,
Mirnó oćí v prihodnje vpira.

Ti delal si kot malokdó!
Ti delal si ob časi cvetja,
Zvestó si delal pol stoletja,
Zvestó, pogumno in krepkó.
Kar sil ti dalo je nebó,
Posvćil ti si vse mladini,
Posvćil vse si domovini.
Ti domu si buditelj bil,
Ti domu si učitelj bil,
Za dom si vri boritelj bil.
Ti delal si: jesél je tú,
Prišél je tebi čas sadú.
Naš dom odeval gost je mrak,
Slovenija je tožno spala;
A čvrsto je, veselo vstala
In narod si gojí krepák.
In tvoj premili Gorótán
Že tudi dviga se, se vzbuja,
Prihaja mu vstajenje dan
In peša, gine sila tuja.
Probuja se Slovén povsód!
A kdo se pač najbólj je trudil,
Da národ se iz sná je vzbúdíl?

To naše národno vstajenje,
To krepko národno življenje
Zeló je tvojih trudov plód!
Zató naš dom ti venec slave
Zdaj víje krog častite glave,
Zató pa tvoj današnji god
Vesel proslavlja ves naš rod,
Izraža vróća ti ćutíla,
Poklanja srćna ti vošćíla!...
Ti zlato žrtvo nekrvavo
Bogú si danes darováł,
Pri njej pać i za oćetnjavo,
Za srećo njeno in nje slavo
Prošnjé si k Većnemu poslál.
A nam na dan daritve zlate
Sto želj se k nebu dviga zá-te:
Bog ćúvaj te še toľko let,
Da srećen zreš slovenski svet,
Da srećno, slavno in edino
Premilo vidiš domovino!

S. Gregorćić.

Pred banketom pa se jubilantu še predstavljale nastopne deputacije:

Gosp. Rubetič v imenu družbe sv. Jeronima; gosp. dr. Staré v imenu Matice Hrvatske; gosp. dr. vitez Bleiweis v imenu Čitalnice Ljubljanske in pevskega zbora; gosp. Kržič v imenu prof. Marna, predsednika „Matice Slovenske“; gosp. prof. Raič v imenu „Pisateljskega društva“; gosp. notar Veršec v imenu štajerskih Slovencev, gosp. Penčur v imenu Čitalnice v Kopru in gosp. poslanca Spinčiča; gosp. Toma Zupan kot predsednik družbe sv. Cirila in Metoda, katera je jubilanta imenovala svojim prvim častnim članom; gosp. Buti v imenu narodnjakov na Brnci; gosp. kanonik Debelak v imenu škofa in kapiteljna Tržaškega; gosp. župan Kotnik v imenu občine Tolsti Vrh (izroči ob jednem častno diplomu); gosp. župnik Logar (Einspielerjev sošolec) iz sv. Križa pri Vipavi v imenu duhovščine goriške; gosp. velikošolec Rakež iz Železne Kaple v imenu akademčnega društva „Triglav“. Deputacija dijakov srednjih šol koroskih izroči z nagovorom krasno spomenico. Odposlanec abiturijentov, ki so nedavno imeli veselico v Rudolfovem. Gosp. Janežič v imenu občine Št. Jakobske, (izroči ob jednem častno diplomu); gosp. poslanec Fran Muri v imenu občine Jezerske; gospod župnik Muden v imenu občine Belske; deputacija treh članov (nemškega) društva rokodelskih pomočnikov v Celovci; gosp. Colarič v imenu Borovljanov in jeden zastopnik iz Prevali. (Dalje prib.)

Jezik slovanske vede.

V nekem zmislu je opravičeno govoriti o angleški, francoski, nemški in drugih narodov znanosti. Veda ima povsod jednake logične in naravno-logične zakone. Ona kaže v dovršenosti jeden sam sistem ali sestav; ali za dodelanje tega sestava delajo raznotere narodnosti v različnih, po največ v svojih jezikih. Ako je v kaki narodnosti rojakov, ki se odlikujejo v posebnih oddelkih vseobsežne vede, imajo pravico trditi, da so oni pripomogli dotični oddelki ali dovršiti ali pa celó popolnem ustvariti. Dotični rojaki dajejo povod, da ta ali ona narodnost govori in sme govoriti o svoji vedi, to je, o specifičnih tvorbah skupne znanosti.

Da kak narod utegne pospeševati posamične dele znanosti, je na prvem mestu zavisno od tega, da si je ustvaril kulturni jezik, potem pa od tega, da je dotični narod velik dovolj, takó se splača tisek najbolj oddeljenih vej kake stroke ali vsaj obče vede. Kak narod utegne imeti sposobne učenjake, da ustvarjajo in popolnjujejo občo znanost po obsegu in vsebini; ali ti učenjaki se ne morejo gibati, če vidijo, da se jim spisane knjige ne razprodajo toliko, da bi vsaj pokrili tiskovne stroške.

Kjer so majhni narodi politično združeni v samostojno celoto, tam utegnejo biti tudi žrtve obče, in te žrtve doprinašajo radi taki narodi. Država iz skupnega zaklada podpira literarna podjetja, in tu ni učenjaku skrbeti posebe, ali se mu izplačajo tiskovni stroški. Tudi če je razvidno že naprej, da ne bo možno pokupiti mnogo odtisov dotične knjige zaradi njene specifične, omejeno strokovnjaške vsebine, se država vendar ne ustraši, založiti knjigo jedino zaradi tega, ker je ali potrebna ali pa po vsebini od-

lična in znanosti obče koristna. Iz tega je umeti, da še celó razmerno maloštevilni prebivalci Islandije razvijajo dovolj obširno in na znotraj celó intenzivno obdelano književnost. Od tod je tudi soditi, da Danci pospešujejo kot majhen narod občo znanost, in jednako se odlikujejo drugi majhni narodi, kakor kaže preteklost in tudi sedanjost.

Vender pa bi tudi taki, vsled politične samostojnosti dovolj gibčni narodi ustvarili še več tudi na umetniškem in znanstvenem polju, ko bi li bili po številu prebivalstva močnejši. Mnogo iznajdeb in novih resnic je zakritih jedino zaradi tega, ker si učenjaki malih narodov ne upajo na dan s plodi svojega uma in truda, to pa zato, ker vidijo, da bi majhen narod pokupil premalo odtisov dotičnih razprav in del.

Ako je učenjak takega naroda še ud države, od katere mu ni pričakovati podpore za svoje znanstveno delovanje, potem mu ne ostaje drugega, kakor pustiti, da sad njegovega truda ostane večno prikrit, ali pa da se žrtvuje tudi gmotno, če hoče narodu koristiti. Prvo je hudó, drugo pa z večine težavno ali celó neizvršljivo. Če je učenjak toliko gmotno podprt, da se žrtvuje tudi s stroški, koristi sicer narodu, ali trpi notranje muke že zaradi tega, da isti mali narod niti ne vé, še manj pa zna ocenjevati, v koliko se je dotični narodov sin žrtvoval na korist in čast.

Le malo je pa takih sinov, prvič gmotno srečnih, drugič poleg duševnega žrtvovanja tudi gmotno narod podpirajočih. Vsled tega vidimo, da učeni sinovi malih narodov toliko radi zahajajo v tuj tabor, to je, oni pišejo v tujih jezikih večih narodov, kateri imajo za vsako stroko, za vsak oddel obče vede dovolj konsumentov.

Ravno v Avstriji se ponavlja ta prikazen, in sicer najbolj pri raznih slovanskih narodih. Učenjaki teh slovanskih oddelkov v Avstriji se zatekajo do današnjega dne najraši v nemški tabor, in takó pospešujejo učenjaki slovanskih narodov in narodičev nemško znanost. Taka je v prvi vrsti mej Slovenci in celó mej Čehi.

Pisec tega je imel priliko ob dohodu Čehov v Ljubljano govoriti s c. kr. profesorjem na češkem vseučilišču v Pragi. On je spisal znanstveno knjigo svoje stroke in se je, kar je po tem pojasnilu jako umevno, pritoževal, da mu je vsled tega prinašati nn žrtvenik rodoljubja poleg duševnega truda tudi denarne stroške. Nemški učenjaki so se mu celó smijali, da je češki pisal, namesto nemški, ker nemška knjiga bi mu bila trud poplačala in znanstveno čast razširila. Narod pa, je pristavil češki učenjak, ne vé poštovati, koliko se rodoljub žrtvuje v jednake položaji.

Istina je to, ali kriva vsemu temu je dose-danja slovanska okornost in neugodnost, da se neso poprijeli učenjaki vseh slovanskih narodov naravnega slovanskega, to je, svetovnega ruskega jezika.

Ruski narod je močan dovolj, da skrbi za konsumente celó najoddaljenejših oddelkov obče vede, in vsled tega je ruski narod doslej jedin, ki vzgaja v resnici narodno, specifično rusko vedo. Zaradi svetovne obsežnosti prodira ruščina tudi mej učenjake drugih velikih narodov, in kmalu pride do tega, da ne iznajdejo Rusi umetniških ali znanstvenih resnic,

ki bi ne prodrle mej drugi omikani svet. Doma pa se ruskemu učenjaku izplača trud in se mu razširi po zasluženji znanstvena čast in slava. Jedino ruski narod ima pogoje, da se sme učenjak z veseljem lotiti svojega dela, in da utegne brez pomisleka svetu priobčiti celó misli najmanjšega obsega.

Iz tega sledi, da se je učenjakom drugih slovanskih narodov poprijeti ruščine; v ruščini naj spisujejo svoja dela, ki pospešujejo vedo v obče. Slovanski učenjak poleg tega utegne delovati v korist ožjih rojakov v tem, da znanstvo predeluje za širše kroge omikanih vrst. Takó ne pride nikdar v stiske in vender dela na korist lastnega naroda in v pospeh dejstveno slovanske vede.

Do tega morajo priti neruski slovanski obdelovalci znanostnih oddelkov. Takim potom bodo ob jednem najbolje delovali za občo človeško korist. Iz tega pa zopet sledi, da bi bila sveta dolžnost tudi avstrijskih vlad, slovanske domače učenjake podpirati, ker bi s tem sledila Avstrija samo lastnemu načelu kot kulturna država. Država avstrijska mora sama priznati, da učenjaki narodov, ki obsežajo desetine milijonov, ne delujejo in ne morejo delovati na znanstvenem polju, kakor bi lahko, ko bi se usposobili pisati v ruščini. Saj je samo ob sebi umevno, da je mnogo slovanskih učenjakov, ki jedino zaradi tega ne pospešujejo znanosti potom tiska, ker neso dovolj krepki v nemščini, kakor rojeni Nemci, in pa ker z druge strani neso imeli v državuih šolah prilike, da bi se usposobili o ruščini. Država avstrijska kot pospeševalnica kulture, katero namerja širiti ravno tudi na vzhodu, ima dolžnost po lastnih načelih, da uvede ruščino v srednje in velike šole, prvič po svojem poklici, drugič ker vender nečo prisvajati si lastnosti, da bi nalašč zatirala znanstvene plode slovanskih državljanov, slovanskih učenjakov.

S tega stališča je nov uzrok in povod, da uvede naša država v srednje in velike šole ruščino za slovanske dijake kot obvezni predmet. Ta uzrok je takó silen, da bi bilo ruščino uvesti, tudi ko bi Nemci ne zahtevali posebe nemškega jezika v mejah osrednjih gospod. Z druge strani pa razvidijo zastopniki avstrijskih slovanskih narodov, da se ti narodi ne bodo razvijali popolnem nikdar, ako ne dosežejo, da bi se njih sinovi ne učili po šolah ruščine kot svetovnega, tudi v pospeševanje znanosti jedino prikladnega jezika. S tega stališča je tudi umevno, kakó malenkostna je ona politika naprotnikov avstrijskih Slovanov, katera ne privoščiti poslednjim, da bi na podstavi narodne samouprave razvijali široko maso.

Avstrija izvrši svoj poklic torej jedino potem, ako bo skrbela, da se bodo slovanski narodi razvijali na podstavi svojih narečij, z druge strani pa, da bodo mogli sinovi teh narodov s pomočjo ruščine množiti in pospeševati zaklade vseobsežne znanosti in takó stopiti uštric z Nemci, ki se vspenjajo na podstavi svojega kulturnega jezika.

Dokler se Avstrija sama ne postavi na to jedino nje dostojno stališče, je dolžnost slovanskih dijakov in učenjakov, da si zasobnim trudom pridobé sposobnost, znanstvena dela spisavati tudi v ruščini. Dobiček jim ne izostane, in bodo ob jednem koristili človeštvu v obče. Yporej.

Mabel Vaughan.

Roman. V angleškem spisal Marija S. Cummins poslovenil J. P.—ski.)

Drugi del.

Štirinajsto poglavje.

(Dalje.)

Vprašal ni ničesa, izrekel ni nobene potrebe in tudi jadikoval ni. Da je še pri pameti, kazali so le njegovi žalostni pogledi, s katerimi je obraze krog sebe bistro opazoval, kot bil bi hotel poizvediti, ali rodovina ž njim žaluje, da so vse milne pene bodoče sreče mu razpočile. Še le, ko se je pokazala plućnica, poslali so po vaškega zdravnika ter nevarnost prav izpoznali.

Vsa navadna dela so odložili v stran; kar vsi so se združili, da so z največjo požrtovalnostjo stregli bolnemu možu; Mabel jih je vzgledom in z ginljivimi čuti učila, da so ž njim ravnali z ono prisrčnostjo, s katero se navadno in izključno le z otroki ravna. Ležal je v prijetni sobi, ki se je neposredno držala njene sobe. Todi je vladal popolni mir; kajti celó Murray je ž njimi sožaloval ter je nagonoma tiho govoril, ko hitro je v hišo stopil. Mabel, kot bolniška strežnica že izkušena je bila

vedno na svojem mestu; močno jej je pomagal Alik. Potrpežljiv, mil, previden kot ženska posedal je dečko tik postelje starega očeta ter mu stregel s stanovitnostjo, ki je bila pri dečku njegovih let zares ginljiva. Tako so mu stregli z najvernišo udanostjo ter ga čuvali najmanjšega napenjanja. In kmalu se je pokazala čudovita prememba: telo gospoda Vaughana se je borilo s hudo boleznijo in njegovo življenje je viselo, kot pravimo, prav na nitki, a njegov duh se je neugodno upokojil in na obličji sta se radost in mir izrazovala. Njegove oči so se poprej pogostoma v temo upirale, sedaj pa so milo in ljubeznjivo pogledovale hčer, sestro in unuka; ko je njih gibanje po sobi opazoval, izrazilo se mu je na obrazu veselje nad mirnostjo skladnostjo in rednostjo, ki so po sobi vladale.

Ko se je bolezen bližala dobi, o katerej se je zdravnik za njegovo življenje bal, poslali so Murraya po Henrika in Heleno, ki sta nemudoma prihitela. A pri njiju dohodu je bila nevarnost že minula, bolnik se je bil zopet opomogel, in nadejati se je bilo, da se kmalu popolnoma ozdravi.

„Dragi sin! misli sem, da te ne bodem več videl,“ rekel je slabotni bolnik, ko je stegnil suho

ročico ter sinovo srčno stiskal; „bil sem močno bolan.“

Krepki mož, kot je bil Henrik, je kar omagoval, ko je gledal veli život očetov ter nenavadno resni glas njegov opazoval. Drznil se ni spregovoriti, ampak usedel se mu je k zgavju malo vstran.

„Henrik, prebil sem še jedno prevaro,“ rekel je stari mož s tihim izrazitim glasom ter je glavo nekoliko obrnil, da bi sinu v obraz gledal. „Ali si ti to vedel?“

„Da, oče! vedel sem,“ rekel je Henrik. „Jaz vem vse in se nadejam, da je bilo to zadnje, kar ste v tej zadevi storili. Vredno ni, da na to mislimo, razen tega, da vam je bolezen nakopalo. Ves dobiček od te strani nas bi pol toliko ne osrečil, kolikor srečni bomo, ko vas zopet zdravega vidimo.“

Gospod Vaughan pogledal bil je na drugo stran, a sedaj zopet nanj uprl oči, kot bi se hotel o njegovi odkritosrčnosti prepričati. Potem je na videz umirjen poprašal po Heleni. Ta se mu je nemudoma pokazala in rekla: „Oče, tu sem ter samo čakam, da sem jaz na čredi!“

Ljubeznjivo se jej je posmehljaval ter se zahvalil, da je toli daleč prišla bolnega moža obiskat; rekel

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 22. avgusta.

Nemški konservativci se ne bodo udeležili dopolnilnih volitev za češki deželni zbor. V Warnsdorfu izhajajoča „Oesterreichische Volkszeitung“ piše, da se konservativni Nemci na Češkem ne morejo udeležiti volitev, ker se popolnoma strinjajo z nemško opozicijo, da se mora razdeliti Češko v češki in nemški del, za kar sedaj gre; nemškim liberalnim kandidatom pa tudi katoliški možje ne morejo dati svojih glasov.

Vnanje države.

Sprva so bili razni listi prenapolnjeni s poročili, kako naudušeno narod **bolgarski** povsod pozdravlja novega vladarja. Sedaj so pa ta poročila postala že redkejša, zlasti oficijalni brzojav skoro popolnem molči. To pač jasno dokazuje, da se naudušenje bolgarskega naroda za novega vladarja že močno ohlaja in da zlasti v krajih, skozi katere je knez poslednje dni potoval, dosti ne marajo zanj. Celo konj, ki jih je princ Koburški potreboval za prehod čez Balkan, ni bilo drugače dobiti, kakor za drag denar. V Šipkinem prelazu se je bil knez na potu v Plovdiv nekoliko ustavil, da si je ogledal, kje so se Rusi in Bolgari tako hrabro bojevali proti Turkom. Knez in častniki so na tem mestu zajutkovali in napivali nezavisnosti Bolgarije. V Plovdivu so prihod kneza pozdravili s 100 streli iz topov. Mesto je bilo z zastavami okrašeno, toda prebivalstvo se vendar ni dosti zmenilo za prihod kneza. Vsprejemajo se se udeležili skoro samo uradniki, vojniki in duhovniki. Zastopniki družin držav se vsprejemajo udeležili neso. Danes pride nov knez v Sofijo. Da knez ni precej potoval iz Trnova v Sofijo, to mu je bila odsvetovala bolgarska vlada, ker se ni zanašala na vojaško posadko. Sedaj je pa minister Petrov mnogo polkov odpravil iz Sofije in je nadomestil z drugimi, na katere misli vlada, da se more bolj zanašati. — Da bi se Koburžan dolgo obdržal v Bolgariji ni misliti, ker ga nobena vlast ne bode podpirala. Vse velevalisti so jedino v tem, da je prihod Koburžanov v Bolgarijo rušenje Berolinske pogodbe. „Presse“ misli, da bi bilo najboljšje sredstvo, da bi se kakej evropski velevalisti dal mandat, da naredi red v Bolgariji. Toda vprašanje je, katera vlast naj bi prevzela to nalogo. Nemčija neče žrtvovati nobenega vojaka za Bolgarijo, Avstro-Ogerska nema tako vitalnih interesov v Bolgariji, da bi storila kake druge korake nego diplomatske, Turčija bi najbrž ne hotela poslati vojske v Bolgarijo, če bi se jej tudi dal evropski mandat. Če se bo ta stvar začela resno preudarjati, treba bode pridobiti kako drugo vlast, Italijo ali Španijo n. pr., da bode poslala vojsko v Bolgarijo. Najbrž pa tega treba ne bode, ker bodo notranji tajni uplivi posilno premenili sedanji položaj v Bolgariji. — Vladni nasprotniki v Bolgariji ne mirujejo. Minuli teden so poskušali razstreliti magacin za amonik v Ruščuku, pa se jim ni posrečilo. Jednega vojaka, ki je stal na straži, so ustrelili.

Ruski kandidat za **bolgarski** prestol je še vedno Mingreljan, kakor se z ruske strani zagotavlja. Razmere se še neso tako spremenile, da bi se Rusiji zdelo potrebno, predlagati kacega drugega kandidata.

Turčija se boji, da bi se zaradi bolgarskih zadev ne zamotala z **Rusi** v vojno. Poveljniku 4. voja, katerega glavni stan je v Erzerumu, je naročila, da naj ogleda vse utrbe na meji, da se popravi, kar je treba, ko bi prišlo do boja.

Ruski car odpotuje te dni v Kodanj. Dva danska generala sta že prišla v Peterburg, da bodeta carja spremljala na potovanji na Dansko. — „Moskovskija Vjedomosti“ odgovarjajo nemškim

listom, ki so trdili, da je Katkov sovražil Nemčijo in ljubil Francijo. To ni res, Katkov je fanatično ljubil le Rusijo, in vodilo ga je prepričanje, da Rusija mora najprej skrbeti zase in da se ne smejo ruski interesi žrtvovati tujcem, in da se treba varovati fanatičnega sovraštva v mejnarodni politiki, ker se razmere vedno menjajo in je današnji sovražnik morda že jutri naš prijatelj. Katkov se nikdar ni izneveril tem načelom. Izmišljeno je, da je Nemce sovražil, Francoze pa ljubil. Visoko je čislal nemško znanost in umetnost do smrti. Čislal je Nemce, zaradi njih pridnosti, vztrajnosti in dobrosrčnosti. Odkar je pa Prusija dobila v roke hegemonijo v Nemčiji, so Nemci rusko prijateljstvo uporabljali le v lastno korist. Ruska diplomacija ni mogla več ohraniti prijateljstva z Nemčijo brez škode za Rusje. Zategadelj je trebalo, da si je Rusija pridobila svobodo delovanja. Katkov je vedno zahteval, da Rusija obvaruje v mejnarodnih vprašanjih popolno samostojnost in brezpogojno svobodo. Zveza s Francijo ni mogoča, ker je pri sedanjih okoliščinah ni s kom sklepati. Tudi bi zveza s Francijo Rusiji ravno tako vezala roke, kakor zveza z Nemčijo. Vojne z Nemčijo Rusija ne more želeti, ker bi bila narodna nesreča. Za Francijo bi se Rusija mogla še le potem zanimati, ko bi dobila trdno, energično in stvarno vladno naj bode že kakeršnega koli izvora. Še le potem bi mogla Rusija z njo vzajemno delovati v evropskem koncertu.

Ko se je „Nord“ izjavil, da Rusija ne odobrava postopanja **francoskih** šovinistov, ki bi radi kar začeli vojno z Nemčijo, so začeli nekateri francoski listi jako zmerno pisati. „Patrie“ misli, da mora Francija gledati, da se še hitro ne zamota v vojno ter porabiti mir za notranjo reorganizacijo, ne pa delati hrupnih in nepotrebnih manifestacij, ki Francozom v inozemstvu le škodujejo. Iz Peterburga se pa piše v „National“, da je car močno nezadovoljen s postopanjem Deroulèda in drugih francoskih radikalcev.

V **angleškej** spodnji zbornici je objavil državni podtajnik Smith, da se ne strinja z interesi Anglije in Egipta in pravico, da bi izpustili Arabi pašo. — V četrtek začne se v zbornici važna debata o odpravi irske narodne lige. Gladstonovci bodo odločno ugovarjali odpravi irske narodne lige, pa tudi Chamberlain s svojimi pristaši bode nekda se izjavil proti temu. Zategadelj se ne ve, bode li vlada dobila večino. Vedno bolj se majoje tla Salisburyjevemu ministerstvu. Število vladnih nasprotnikov v parlamentu se vedno množi. Pri dopolnilnih volitvah zmagujejo skoro sami Gladstonovci in glas za glasom je za vlado izgubljen. Vse kaže, da imajo konservativci sicer še večino v zbornici, toda ne več mej narodom. Pri prihodnjih volitvah bodo pa propali konservativci in liberalci pridejo zopet na krmilo.

Dopisi.

V **Gorici** 19. avgusta [Izv. dop.] — „Soča“ — Velike so in vsacemu slov. razumniku znane zasluge, ki si jih je pridobil naš lokalni list „Soča“, glede narodnega probujenja, narodnega blagra in tudi slov. koristi v obče. Zlasti je bil „Sočin“ upliv jako merodajen, odkar je bila prišla v spretne roke č. gosp. prof. dr. Antona Gregorčiča, ki je list, kljub tolikim drugim svojim opravilom, v zvezi in s pomočjo dveh vrlih narodnjakov, tako izborno dobro in toliko časa urejeval. Breme, ki je je nosil omenjeni gospod urednik, ne toliko kot tak, temveč kot sotrudnik, podpiratelj, predsednik mnogim društvom, postajalo mu je čedalje težje in težje, postalo je neznosno, tako, da se je pred mesecem dnij odpovedal temu težavnemu poslovanju prosto in samo-

voljno. Dosledno, „Soča“ je prišla v druge roke, dobila je z julijem t. l. drugega urednika.

Poti, katero je hodila „Soča“ prej, drži se tudi zdaj; iste so ji namere isti smoter, kakor nam je javil prvi list v mesecu juliju in nadejamo se, da ne bo tudi v daljni prihodnosti krenila na drugo pot, ampak si prizadevala, ohraniti si ono obče zaupanje, ki si je, zlasti v teku teh zadnjih let pridobila.

V to svrhu je pa seveda, treba, da podpira, kdor more, vsak rodoljub, gosp. urednika težavno delovanje, ustrajno in izdatno z raznimi dopisi in noticami.

Gospod urednika poslovanje bo s tem dokaj olajšano; preostajalo mu bo le: spise urejevati, za tisek odločevati, pregledovati jih, slovnične in druge napake popravljati in dr. Tako, upamo, bo „Soča“ ohranila omenjeno zaupanje in dosegla namen, kojemu je posvečena. — Glede pisateljsko-uredniške sposobnosti gosp. urednika, ni, da bi se mu odrekala ta zmožnost, vendar si dovoljujem — bodi brez zamere! — opozoriti ga na neke neprilichnosti, ki pazljivega bralca „Sočin“ člankov dokaj neprijetno dregajo.

V mislih imamo namreč pravopis.

Urednikova naloga je, da vse došle članke, dopise in notice, na drobno pregleda, slovnične in po možnosti stilistične napake popravi; zlasti je pa treba, da se jako skrbno prebere in popravi njih prvi odtisek, v katerem se večkrat — zlasti tu pri nas — nahajajo, rekel bi brezštevilni, tiskovni pogreški. In prav to je, v čemer se mi zdi sedanji g. urednik malo pomanjkljiv ali nepazljiv. Uredovanje lista in popravljanje člankov ni sicer kaj lahkega in prijetnega, a posebno težavno vendarle ni, posebno pri listu ne, ki izhaja le jedenkrat v tednu. Za dober denar ima vsak rad dobro, nepopačeno blago! — Ali ne pretiram stvari? — Ne! — Zadnji list „Soče“ (št. 83) opravičuje mojo trditev. Ne bom dejal, da so vse napake, ki jih obsega list (izvzemši „zahvale“ in „naznanila“), znamenite, velike; ne, po večem so tiskovne, a tudi slovničnih ne manjka in sicer precej velikih. Vzemi in beri! Na prvi strani najdeš jih 24; v prvi koloni 11, v drugi 5, v tretji 8; na drugi okoli 35 (11, 7, 17); na tretji 17 (3, 5, 9); na četrthi 1; torej skupno 77 (sedem in sedemdeset)! — To vendar ni, kar si bode. In če so že v prozaičnih sestavih bralcu nepovoljni, kako neprilichni so mu še le (zlasti pisatelju samemu) v vezani besedi, kjer n. pr. že jedna sama „vejica“ mesto „nadpičja“ izpremeni pomen verza in cele kitice; kako še le, ako se besede zamenjajo! Gestrinova pesen v zadnji „Soči“ ni brez tiskovnih pogreškov.

To malo, a brez zamere, gospod urednik „Soče“.

Čeprav sv. Avgustin pravi: „Bolje je, da nas karajo slovničarji, nego bi nas ljudstvo ne umelo“, dostavljam sklepno: Najbolje je, da nas slovničarji ne karajo in da nas ljudstvo umeje! Ita facito! „Sočin“ bralec.

Iz **Ljutomera** 19. avg. [Izv. dop.] Rojstni dan našega presvetlega cesarja se je včeraj praznoval tukaj tako svečano, kakor znabiti dozda še nikdar. Po tukajšnji Slov. Čitalnici naročeni znani

jej je, naj se usede k njemu, in res bil bi se trudil in jo o novem domovanji izpraševal, da ni v tem hipu na srečo došel zdravnik ter ga posvaril, naj se preveč ne napenja.

„Mabel, pusti duri odprte!“ rekel je, ko je hči pozneje zvečer prinesla mu čašo čaja ter hotela zapreti duri, ki so v govorilnico držale. „Ne boj se, da me motite; rad vas slušam govoriti. Poprašaj Henrika o njegovi kmetiji in žetvi ter mu povej, da nas je gospod Parcival obiskal; poročaj mu tudi o njegovem javnem govoru!“

Mabel se je čudila ter komaj svojemu sluhu verovala, pa storila je, kot je bil ukazal. Popraševala se je, kaj je pač doslej toli malomarnemu in mrzlemu očetu prebudilo toli pomenljivo zanimanje za pogovor in opravila svojih otrok. Strašila se je skoro, da to iz mrzličaste razdraženosti izvira, in da bi vsled tega ne mogel celo noč spavati, da bi se morda bolezen ponovila. Pa nasproti tiho šepetanje veselih glasov je baje bolnika pomirovalo, ker spanje ga je bolj okrepcalo nego navadno. Bolezen se tudi ni ponovila, nasproti ko sta dva dni pozneje Henrik in Helena se hotela domu vrniti, zboljšalo se mu je očitno.

Neki večer je Mabel poleg njegove postelje

sedela celo uro ali še dalje; ker jej se je zdelo, da spi, — vsaj tako pravilno je sopol, — ustala je, ter previdno šla v družbino sobo; v strahu da ne bi durij dovolj tiho zaprla, pustila jih je odprte. Bilo je začetkom krasne jeseni in polna luna je prečisto razsvetljevala bližnje trate. Sabija je vedno ljubila take svetle večere, ter je tudi današnjega v priljubljenem si oknu uživala. Mabel je bila vsa utrujena od dnevnega dela in bolela jo je malo glava, kar pri njej ni bila navada. Zato se je je mlahavo približala, usedla se na nizko podnožnico, ter se teta na kolena naslonila. Nekaj časa sta obe molčali; kar je Sabija bratičinja skoro prestrašila, ko je nenadoma in toplo vskliknila: „Mabel, bojim se, ti postaneš staro dekle.“

Tihi, radostni smeh, ki je Mabelinemu prvemu začudenju sledil, reka je baje, kako malo se straši usode, katero Sabija toli strahovito sluti.

„Oj, le smijaj se!“ rekla je Sabija; „a smijala se ne bodeš, če postaneš stara ženska in nemaš nikogar, ki bi te ljubil ali za te skrbel. Ti vedno misliš, da ne moreš dovolj storiti dečkoma; „Henriku in očetu in meni, nikdar pa ne vprašaš, kaj bode s teboj. To je dovolj dobro, dokler prijetno občutiš, da bi mi brez tebe ne shajali. Kako

pa potem, ko bodeš naposled popolnoma osamljena na svetu, ter ne bodeš imela nikogar, ki bi skrbel za to, ali živiš ali umrješ?“

„Teta, ali se je vam tako zgodilo?“ vprašala je Mabel.

„Ne, draga!“ odgovorila je Sabija občutno, Mabel ljubko po laseh pobožkavši. „Jaz hvalim Boga za milost, s katero me v mojih starih dneh vodi. A ne zanašaj se na mojo izkušnjo. Ti ne najdeš nikjer druge Mabeli.“

„Najdem zmeraj kakega, katerega bodem lahko ljubila,“ rekla je Mabel, „kakega, kateremu bodem lahko koristila.“

„Da, prepričana sem o tem,“ rekla je Sabija. „Če kedo, gotovo ti najdeš take ljudi. Če pa sem jaz za kako stvar bolj Boga prosila, bilo je, naj bi doživela, da bi tebe kot srečno ženo videla. Pa, oh! prevara nad prevaro! V Novem Jorku sem se vedno bala, da bi se kak negode („scrapegrace“) za očetovo mošnjo obesil. Tam je bil tudi Dudley — no res, ta se mi je dopadal; časi sem menila, iz tega bode kaj, ker ti je bil vedno za petami; a podoba je bila, da se o tem nista mogla mej seboj porazumeti.“

(Dalje prih.)

sv Urbanski godci igrali so budnico, ob 8. uri predpoludnem bila je slovesna maša, pri kateri so izvrstno peli tukajšnji pevci s pomočjo zunanjih in zvečer se je vršila v gostilni gosp. Vavpotiča po Čitalnici prirejena slavnost po vsopredju, ki ste ga že objavili. Pristaviti mi je, da so se sv. maše razen tukajšnje in Cvenske šolske mladine, tukajšnje požarne brambe, tukajšnjih oblastev in mnogega drugega ljudstva in corpore tudi udeležili dobro več bani strelci z zastavo iz bližnjega Veržejskega trga.

Večerna slavnost pri g. Vavpotiči, ki se zavolj slabega vremena žalibože ni mogla vršiti na prostornem in ozalšanem vrtu se je obnesla jako dobro in je tudi bila mnogobrojno obiskana.

Pa udeležitev bi bila gotovo še obilnejša iz trga samega in iz okolice, da ni našega okraja popoldne mej 4. in 5. uro začela buda nevihta in strašna toča, ki je debela kakor kurja jajca od Poljščaka in Berkovec začeni do sv. Križa čez Krapje in segajoča do sv. Miklavža proti Medžimurju poklestila 1/4, deloma 1/2 vsega, ker je našla na svojem pogubonosnem potu. — Vinogradi, v katerih se prideluje izvrstna Ljutomerska kapljica, so razen Pavlonskega in Vinskega vrha in Brebrovnika, zdaj vsi zadeti. Dostavljati je še, da je zdaj po toči zadet skoro ves, v vsakem oziru rodovitni okraj Ljutomerski, kajti dan poprej 17. avgusta je toča poklestila oni del, ki se razprostira od sv. Jurja na Ščavnici proti Bučevcem, Iljaševcem in Bunčanom. Ubogi kmet in posestnik! Celo leto dela in trpi; radostno že pričakuje sad svojega truda in v nekaterih minutah mu je vzet ves up za letos in deloma za bodoče leto.

Žito in pšenica o pravem času spravljena nimata itak nobene cene, sadja in vina, katero bi se lahko spravilo v denar, pa letos ne bo!

Domače stvari.

— (K Einšpielerjevi slavnosti.) Ker vsega popisa danes nismo mogli završiti, javljamo na tem mestu še to, da je došlo nad 130 telegramov, mej temi naudušeno vsprejeti telegram vladike Strossmayerja, da je bilo pri banketu 186 oseb, da ni bilo kljuba silnemu natečaju ljudstva niti najmanjšega nereda in da tudi prisotni politični komisar pri znani naši lojalnosti ni imel prilike, da bi bil komu prestrigel besedo.

— (Častno znamenje za znanost in umetnost) podelil je cesar našemu rojaku, bivšemu profesorju na Dunajskem vseučilišču veleučnemu slovenskemu jezikoslovcu dr. vitezu Franu Miklošiču.

— (V Ljubljansko semenišče) so dosedaj bili vsprejeti gospodje: Anton Antončič iz Starega trga pri Loži, Josip Brešar iz Kamnika, Ferdinand Erker iz Stare Cerkve pri Kočevji, Janez Globelnik iz Št. Kancijana, Rudolf Gregorič iz Andritza pri Gradci, Anton Hribar s Krškega, Dominik Janez iz Sodražice, Janez Kalan iz Škofjeloke, Matej Končar iz Ljubljane, Matej Kosec iz Vodice, Fran Krumpstar iz Tunjic, Janez Kunstelj iz Gorjan, Janez Lovšin iz Ribnice, Fran Pavlič iz Podgorja pri Kamniku, Fran Pešec iz Iške vasi, Janez Pfajfar iz Selc, Josip Seigerschmied iz Idrije, Viktor Steska iz Ljubljane, Janez Tomé iz Dravelj pri Ljubljani, Janez Zabukovec iz Loža; nadalje kot eksternisti: Fran Češarek iz Ribnice, Fran Indof iz Ljubljane, Valentin Jakelj z Dovjega, Henrik Povše iz Dola, Alojzij Rudolf iz Črnega vrha pri Idriji.

— (Iz Slovenjega Gradca.) Pozivu, priobčenemu po raznih slovanskih listih imamo še dodati, da se začne slavnost petdesetletnice Dav. Trstenjak-ovega književnega delovanja s sv. mašo v cerkvi sv. Ponkracija „na gradu“ in sicer dne 4. septembra t. l. ob 10. uri dopoldne. Ob dvanajstih se predstavijo in poklonijo deputacije raznih društev in posamezni slavitelji slavljenca v njegovem stanovanju v Starem trgu. Ob dveh popoldne je banket v gostilni gospe Güntherjeve v Slovenjem Gradcu — couvert jeden goldinar — in po banketu narodna veselica na g. Lobejevem vrtu. Pri narodni veselici nastopilo bo slovensko pevsko društvo s Ptujca, svirala bo godba in vršili se bodo razni govori. Ker ima — posebno narodna veselica — dvojni namen: prvič javno dokazati prečastitemu starosti slovenskih pisateljev ljubezen in hvaležnost, ki jo si je kot pesnik in novinar, kot starinoslovec in zgodovinar bolj, kakor vsak drugi zaslužil, in drugič v žalibog še preveč zaspanem narodu našem vzbuditi duh narodne ideje,

upati pač smemo, da bo udeležba pri Trstenjakovi slavnosti prav velika. Saj pa tudi zasluži mož, ki celo dolgo svoje življenje „čestdenja ni iskal minljive si sence, a slave brezsmrtne povijal si venco,“ da pribiti vsak zaveden Slovenec dne 4. septembra t. l. v Slovenji Gradec in se pokloni slavljenca našemu, pol stoletja že tako blagosloveno delujočemu za naroda proslavo in povzdigo. Da se bo moglo potrebno priskrbeti glede prenočišča, banketa in vožnje od Spodnjega Drauberga do Slovenjega Gradca prosimo še jedenkrat nujno slavna društva in častite posameznike, da prav kmalu naznanijo čas prihoda, če se udeležijo banketa, si želijo sedeža na vozu in pa prenočišča. Dotična naznanila naj se pošiljajo g. J. Farsky-ju ali pa g. L. Ropas-u v Slovenjem Gradcu.

— (Vreme.) Včeraj, posebno popoldne, silen dež, po gorah pa sneg, ki je vrhove daleč doli pobelil. V Trbiži je naletaval sneg, ki je pa kmalu izginil. Vsled tega bila je preteklo noč temperatura zelo nizka, neprijetna, kakor v pozni jeseni.

— (Iz Trsta.) Ruska korveta „Strelak“ s 14 kanoni in 168 možmi priplula je v petek zvečer iz Smirne v Trst ter oddala v pozdrav obligatnih 21 strelcev, na kar se jej je z Grada nemudoma odzdravilo.

— (Državna železnica in orijentske železnice.) Več višjih uradnikov državne železnice bili so poslali v orijent, da prouče razmere na tamšnjih železnicah. Dotičniki so se sedaj vrnili. Po njih poročilu bodo z začetka orijentske železnice največ le prevažale blago mej zapadom in Carigradom, s časom se bode pa razvil lokalni promet, ko se večja mesta kakor Drinopolje, Plovdiv, Niš, Sofija itd. razvijo v prava prometna središča.

Zahvala.

Dragi nam gostje in brati, Čehi, vračujoč se v svojo domovino zahvaljevali so se za bratovsko ljubezen in prijaznost, katero jim je naš slovenski narod izkazoval po vseh naših pokrajinah za njihovega bivanja na Slovenskem. Podpisani odbor izvršujoč preprijetno dolžnost zahvaljuje se: Vsem krajnim odborom na slovenskih tleh, gospem in gospodičinam, katere so pokazale pri tej priliki svoje rodoljubje in narodno zavednost, vsem onim, ki so odboru dali na razpolaganje brezplačna stanovanja in vozove, društvom, katera so sodelovala pri raznih prilikah, vodstvu „Rudolfina“ za preprijetno razkazovanje zbirk, hišnim gospodarjem, ki so okrasili hiše z zastavami, dijakom in sploh vsem in vsacemu, kdor je kakorkoli pripomogel, da se je pohod naših slovanskih bratov častno in bratsko vršil, ter končal.

V Ljubljani, dne 20. avgusta 1887.

Odbor za sprejem Čehov.

„LJUBLJANSKI ZVON“

za vse leto gl. 4.60; za pol leta gl. 2.30; za četrt leta gl. 1.15.

Loterijne srečke 20. avgusta.

Na Dunaji: 89, 18, 57, 81, 33.
V Gradci: 24, 1, 34, 13, 80.

Tujci:

20. avgusta.

Pri Monni: Altrieger, Lamer, Eder iz Monakovega. — pl. Stradiot, Mensch, Spielmann, Boš z Dunaja. — Jäger iz Račjega. — Kuralt iz Kranja. — Englisch, Pez, Duma, Parasini iz Trsta. — Kummer, Ivančič iz Gorice. Pri Mallet: Jaster iz Berolina. — Ilcher iz Monakovega. — Friedrich, Thill, Wabliss, Wächter, Dittl z Dunaja. — Ghyey iz Budimpešte. — Steiner iz Maribora. — Erhold pl. Turko, Leben iz Trsta. — Cuccini iz Vidma. — Nasso iz Zadra. Pri avstrijskem cesarju: Kuhar iz Št. Petra.

Tržne cene v Ljubljani

dne 20. avgusta t. l.

	gl. kr.		gl. kr.
Pšenica, hktl.	6.17	Špeh povojen, kgr.	64
Rež.	4.06	Surovo maslo.	90
Jecmen.	3.25	Jajce, jedno.	2
Oves.	2.60	Mleko, liter.	8
Ajda.	4.06	Goveje meso, kgr.	64
Proso.	4.22	Telečje	52
Koruz.	5.20	Svinjsko	60
Krompir.	2.14	Koštranovo	36
Leča.	11	Pišanec	45
Grab.	12	Golob	18
Fizol.	10	Seno, 100 kilo	169
Maslo, kgr.	1	Slama,	180
Mast.	66	Drva trda, 4 metr.	650
Špeh frišen.	60	„ mehka, „	410

Meteorološko poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
20. avg.	7. zjutraj	733.66 mm.	13.4 C	sl. svz.	obl.	2-20 mm.
	2. pop.	732.46 mm.	20.0 C	sl. vzh.	d. jas.	dežja.
	9. zvečer	731.49 mm.	15.2 C	sl. vzh.	d. jas.	
21. avg.	7. zjutraj	730.26 mm.	13.4 C	brezv.	megla	36.10 mm.
	2. pop.	728.71 mm.	15.0 C	z. svz.	dež.	
	9. zvečer	728.93 mm.	12.2 C	sl. svz.	obl.	dežja.

Srednja temperatura 16.3° in 13.5°, za 2.3° in 5.0° pod normalom.

Dunajska borza

dne 22. avgusta t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	81.55	81.55
Srebrna renta	82.80	82.85
Zlata renta	112.80	112.70
5% marona renta	96.55	96.5
Akcije narodne banke	885	885
Kreditne akcije	282.25	281.90
London	125.75	125.80
Srebro	—	—
Napol.	9.95	9.95
C. kr. cekini	5.94	5.94
Nemške marke	61.52 1/2	61.55
4% državne srečke iz l. 1854	250 gl.	129 gl. 50 kr.
Državne srečke iz l. 1864	100	164
Ogerska zlata renta 4%	100	60
Ogerska papirna renta 5%	87	45
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	105	50
Dunava reg. srečke 5%	100 gl.	119
Zemlj. obd. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	125	75
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	—	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	100	25
Kreditne srečke	100 gl.	180
Rudolfove srečke	10	20
Akcije anglo-avstr. banke	120	107
Tramway-društ. velj. 170 gl. a. v.	227	—

Poslano.

(7-81)

GLAVNO SKLADIŠTE
MATTONIJEVE
GISSHÜBLER
najčistije lužne
KISELINE
poznate kas najbolje okrepljuje pice,
I kas izkušn liek proti trajnom kašlju plućevine I
želudca bolesti grkljana I proti mēhurnim kataru,
HINKE MATTONIJA
Karlovi vari I Wldn.

Popravek.

Pri Sv. Lenartu v Mislitaji, srenja Sv. Ilj pri Turjaku, bode letošnji sosenaj v soboto pred Angelj varhom, to je 2. septembra, ne pa, kakor je bilo rečeno po pomoti v letošnji „Slovenski Pratik“, 27. avgusta.

(596-1) Ig. pl. Kleimayr & Fed. Bamberg.

Na prodaj sta
dva lepa pava,

samec in samica. — Več o tem se zve pri upravnistvu „Slovenskega Naroda“. (594-1)

Slikar Strukelj,

v Ljubljani, v Kolodvorskih ulicah št. 5,

prevzame

slikanje sob, dveran in dekoracij
po primernej ceni.

Priporoča se p. n. občinstvu z velepoštovanjem za taka dela po nizki ceni. (595-1)

KMETOVALEC.

Gospodarski list s podobami.

Št. XV. tega najboljšega, največjega in najcenejšega slovenskega gospodarskega lista prinaša sledečo vsebino: Deteljni pojalknik ali volk. — Če krava izgubi mleko. — Mošt in njegovo pridelovanje. — Sadjarjem zelo koristen hroščec. — Hraste ali lišaji okoli gobca. — Hromota žebet, telet in jagnjet. — Uši mladih živinčet. — Razne reči. — Gospodarske novice. — Vprašanja in odgovori. — Uradne vesti c. kr. kmetijske družbe kranjske. — Kmetijsko slovo. — Tržne cene. — Inserati.

„KMETOVALEC“ izhaja v Ljubljani po dvakrat na mesec na celi pol ter stane za celo leto 2 gl.; gg. učitelji in šolske knjižnice dobijo ga ta polovico naročnino.

INSERATI, priobčeni v „KMETOVALECU“, imajo najboljši uspeh, kajti list je razširjen posebno po deželi, zlasti pa v premožnejših kmetijskih krogih. Zelo priporočljiv je „KMETOVALEC“ za objavljenja pri nakupu ali prodaji gospodarskih pridelkov, izdelkov ali potrebščin.